

II.

И ето веднажъ прозореца билъ отворенъ много рано — на първия день на Великдень. Деньтъ билъ чудесенъ, топълъ — като лѣтень. Снѣгътъ се билъ стопилъ вече и по стѣната, огрѣна отъ слънцето, се появили нѣкакви голѣми черни мухи.

Набръчканата и суха ржка пакъ отворила прозореца и се скрила. Но вмѣсто нея се показала русата главица на едно момиченце, което се качило на прозореца и сѣднало.

То хвърлило погледъ на позлатеното черковно кубе, което свѣтѣло като разтопено злато подъ горещитѣ лъчи на слънцето, послѣ на синьото небе, по което нѣмало ни едно облаче и тъжно въздъхнало съ своитѣ болнави гърди. . .

На шумътъ, който едвамъ достигалъ отъ долу, момиченцето не обръщало никакво внимание. Само изъ дъното на стаицата, ясно се слушала сухата кашлица на една стара бабичка. Но скоро и кашлицата прѣстанала, види се, че бабичката заспала.

А момиченцето все седѣло при отворения прозорецъ и се вслушвало въ неувимитѣ тихи звукове на настѣпилия пролѣтень день. . .

III.

Внезапно прогърмѣло нѣщо силно, звънко. . . Момиченцето потреперало. . .

Честитѣ, бавни вълни на камбанния звънъ обхванали околността и се вливали прѣзъ отворения прозорецъ въ тъмната, бѣдна стаица и разбудили болната бабичка, която съ слаба усмивка на сухото си лице, прошепнала:

— Камбаната . . .

— Да! повторила камбаната съ своя могъщъ и тежъкъ, като че изходящъ изъ недрата на земята, ударъ, — азъ съмъ черковната камбана! Азъ